

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 58411-05-25

לפני:

כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג
כבוד השופטת דפנה ברק-ארז
כבוד השופטת יעל וילנר

העותרים:

1. בחרנו בחיים! - משפחות שכולות ונפגעי פעולות איבה
2. הרצל חגי'אגי
3. בועז קוקיא

נגד

המשיבים:

1. היועצת המשפטית לממשלה
2. פרקליטות המדינה
3. משטרת ישראל
4. הרמטכ"ל
5. שר הביטחון

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותרים:

עו"ד ד"ר איתמר מירון; עו"ד ירין ראובן

בשם המשיבים:

עו"ד אבי מיליקובסקי; עו"ד אופיר גבעתי;
עו"ד מיטל בוכמן-שינדל

פסק-דין

המשנה לנשיא נעם סולברג:

1. עתירה שעניינה אופן הטיפול בכמה מקרים שבהם, כך לכאורה, נמסר מידע ביטחוני חסוי לידיים עיתונאיות. בעתירה, שמכוונת כלפי גורמים שונים שהם בעלי הסמכויות לפעול בנדון, התבקשו צווים על-תנאי שלפיהם ינמקו אותם גורמים "מדוע לא יפתחו בהקדם בחקירה פלילית, משמעתית ובכל חקירה אחרת במטרה לחקור לעומק את הדלפתן של ידיעות סודיות חשאיות העוסקות בנושאים בטחוניים רגישים"; "מדוע לא יפתחו] בחקירות ותחקירים פנימיים (ולמצער בחקירות משמעותיות) – וכן יורו] לצבא לתחקר ולבצע בדיקות טכניות של מתכונת הדלפתן של ידיעות סודיות"; "מדוע צה"ל לא יתקין ויפעיל באופן סדיר, מנגנוני בקרה וזהירות אשר ישמרו כי הדלפות מעין אלה לא יישנו"; וכמו כן, "לחלופי חלופי, ואך לשם הזהירות [...] מדוע לא יפתחו בהליך בדיקה מקדימה לטובת מיצוי הדין וחקירת ההדלפות". אלה הם אפוא הצווים שביקשו העותרים,

בני משפחות שכולות, בעתירתם; "מָה רָאוּ עַל כַּכָּה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם" (אסתר ט, כו) ?
אתאר בקצרה.

תמצית המצע העובדתי

2. במוקד העתירה – 4 פרסומים פרי עטו או מוצא פיו של העיתונאי רונן ברגמן, אשר פועל הן בכלי תקשורת ישראלי, הן בכלי תקשורת אמריקני: הפרסום הראשון, מיום 17.9.2024, עניינו ב'מבצע הביפרים' נגד חיזבאללה, שיצא לפועל באותו יום; הפרסום השני, מיום 3.1.2025, הוא למעשה תיאור של ברגמן עצמו את האופן שבו קיבל לידיו, זמן-מה קודם לכן, חומרים סודיים באשר למערך התקיפה שתוכנן, ובהמשך גם מומש, נגד חיזבאללה; הפרסום השלישי, מיום 3.10.2024, מדבר בתקיפה הישראלית שבוצעה לאחר מכן נגד איראן; הפרסום הרביעי, מיום 2.12.2023, מתייחס לתכנית חמאס שקיבלה את השם 'חומת יריחו', ולטיפול המודיעיני בה (הפרסומים הוצגו לפי הסדר שבו הופיעו בעתירה, ושליווה את הדיון בה גם במעלה הדרך).

3. בעקבות צָבֵר הפרסומים, פנו העותרים ביום 13.1.2025 אל פרקליט המדינה, בדרישה לפתיחה בחקירה פלילית. העותרים נענו, במכתב מיום 27.1.2025, כי לצורך חקירה כאמור נדרשת, תחילה, הגשת תלונה למשטרה. נוכח המענה (ועל אף שחֵלְקוֹעַל האמור בו, בהינתן הבנתם את סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: פ"ד 9)), הגישו העותרים תלונה למשטרה, ביום 24.2.2025. זמן לא רב לאחר מכן, ביום 4.3.2025, שבו ופנו אל פרקליט המדינה בקריאה לפתוח בחקירה. פניה זו לא נענתה משך למעלה מחודשיים-ימים, ועל כן, ביום 12.5.2025, העבירו העותרים אל פרקליט המדינה פניה נוספת, שלישית במספרה. בפניה זו חזרו העותרים, בעיקרו של דבר, על הטענות שהעלו בפניותיהם הקודמות, וכמו כן הוסיפו התייחסות גם להתפתחויות קשורות שארעו בתקופה שחלפה מני אז.

העתירה וההתפתחויות שחלו במהלך הדיון בה

4. אחר זאת, ביום 22.5.2025, הגישו העותרים את העתירה דנן. נטען בה, כי מסכת האירועים והפרסומים שתוארה לעיל, מלמדת על קיומו של "צינור הדלפות" סדרתי בין גורמי ביטחון לבין ברגמן – צינור שבו 'זורמים' סודות ביטחוניים פמוסים ביותר, מה שעלול להכשיל תכניות מבצעיות ולהסב נזקים חמורים לביטחון המדינה. אך חרף זאת, כך ממשיכה הטענה, גורמי המשיבים שטיפול בהדלפות שכאלה מסור לסמכותם ונתון לאחריותם, אינם פועלים כיאות – אם בכלל – להתמודדות עם התופעה הפסולה. בהקשר זה הדגישו העותרים, כי עסקינן בהדלפות ודאיות, של חומרים שלהם נחשפו מעטים, כך

שניתן ונדרש לפעול לחשיפת מקורותיהן; כי אין מדובר במחדל חקירתי בודד, אלא בדרכם הכללית של גורמי אכיפת החוק באשר לסוגיות כבענייננו, וזאת חרף עמדת הממשלה והעומד בראשה; וכן כי כפי שצוין גם בפסיקה, חיוני לפעול בהקשר זה במהירות רבה, שאחרת – החקירה נדונה לכישלון.

5. עוד נטען, כי השוואה למקרים של חשדות קרובים במהותם, אך פחותים בחומרתם, שבהם דווקא גילו המשיבים יוזמה ותקיפות – מעוררת חשש של ממש לנקיטת אכיפה בררנית ופסולה; אף מאירה באור מוקשה טענות בדבר הקושי הרב שבאיתור מקורות הדלף. בראי כלל האמור, טענו העותרים גם כי בנסיבות העניין אין תחולה להלכות שלפיהן יש להישמר מפני התערבות בשיקול דעת היועצת המשפטית לממשלה, אלא להפך – נדרשת ביקורת מקיפה ומעמיקה על פועלה.

6. בו-ביום, נתן השופט ח' כבוב החלטה שלפיה העתירה תועבר לדיון לפני מותב תלתא בהקדם, כאשר התגובה המקדמית מטעם המשיבים תוגש עד 14 יום קודם למועד הדיון.

7. ביום 22.7.2025 – לאחר כמה ארכות, וגם דחיה אחת של דיון על-פה שנקבע – הגישו המשיבים תגובה מקדמית מטעמם. בתגובה, שהיתה תמציתית ביותר ו'החזיקה' עמוד וחצי בלבד, טענו המשיבים אך ורק כי העתירה מוקדמת, כך שיש לדחותה על הסף: "ביום 22.5.25 הוגשה העתירה דנן, כשלושה חודשים בלבד לאחר מועד הגשת התלונה, בטרם הושלם הליך הבררור וממילא, טרם התקבלה החלטה על ידי הגורם המוסמך לכך. יובהר, כי תלונת העותרים מצויה בבחינה על ידי הגורמים הרלוונטיים, וטרם התקבלה החלטה סופית לגביה. [...] אף שאין חולק בדבר החובה לקבלת החלטה בתוך זמן סביר, יטענו המשיבים כי במקרה דנן אין חריגה ממשך הטיפול הסביר".

8. ביום 30.7.2025, ערב מועדו העדכני של דיון העל-פה, הגישו המשיבים "הודעה משלימה ובקשה דחופה לביטול מועד דיון". בשלב זה נמסר, מה שלא צוין קודם לכן, כי "במסגרת גיבוש עמדת המדינה התבקשה עמדת גופי הביטחון הרלוונטיים ביחס לפרסומים בעתירה ולמשמעותם", וכי בדיוק "היום", 30.7.25, התקבלה ההתייחסות המשלימה באשר לאירוע הרביעי [מסמך 'חומת יריחו' – נ' ס'], זאת לאחר שהתייחסות לעניין שלושת האירועים האחרים התקבלה עוד קודם לכן. בנסיבות אלה, בימים הקרובים צפויה להתקבל החלטה ביחס לתלונה שהגישו העותרים". במצב דברים זה, כך נטען, בין אם יוחלט על פתיחה בחקירה פלילית, בין אם לאו – ברי כי "התשתית העובדתית עליה מבוססת עתירה

זו עתידה להשתנות באופן משמעותי בימים הקרובים", ולפיכך "הדיון בעתירה במתכונתה הנוכחית מתייתר, והמשיבים יבקשו כי בית המשפט הנכבד יורה על ביטול מועד הדיון הקבוע למחר".

9. חרף הבקשה, הדיון התקיים ביום 31.7.2025, בהתאם למתוכנן. במסגרתו, הבענו תמיהתנו על התגובה המקדמית התמציתית והחסרה שהוגשה מאת המשיבים, גם על כך שלמעשה – הבקשה לביטול מועד הדיון היתה עשירה ממנה במידע. בעניין זה נמסר על-ידי ב"כ המשיבים, כי לקחים מתאימים יופקו (באשר לכך ראו גם החלטתנו מאותו יום). לצד זאת גרסה ב"כ המשיבים, לגופם של דברים, כי הטענה שלפיה עתיד העתירה לוט בערפל, בהינתן שההכרעה בדבר פתיחתה של חקירה פלילית היא עניין של "ימים" – בעינה עומדת, כך שנכון לנו להמתין להתפתחויות. על כן הורינו, בהסכמת העותרים, כי הודעת עדכון תוגש תוך 10 ימים, קרי: עד יום 10.8.2025.

10. בסופו של דבר, נוכח תהליכים שונים שעברה בחינת תלונתם של העותרים, כמו גם סיבות נוספות – הודעת העדכון הוגשה ביום 19.9.2025. נמסר בה, כי "ביום 4.9.25 התקבלה החלטה, המבוססת על אדנים עובדתיים, כי אין מקום להמשיך לבדוק את העניין ויש לגנוז את התלונה מושא העתירה", כאשר "על החלטה זו עומדת לעותרים זכות ערר, בהתאם להוראות סעיף 64 ל"חוסד"פ". בנסיבות אלה, כך טענו המשיבים, "העתירה במתכונתה הנוכחית איננה עדכנית עוד ואין מקום ליתן סעד על פי האמור בה". בתוך כך תואר, כי בכל הנוגע לחקירת הדלפות, השאלה המקדימה שנבחנת היא אם הפרסומים מעידים על דלף מידע שהוא בגדר סוד". משנעשה כן בענייננו נמצא, כי מביין 4 הפרסומים שבמוקד העתירה, רק הפרסום שעוסק במסמך 'חומת יריחו' עונה על הקריטריון האמור. על כן, "לגבי דלף המידע בנושא זה בוצעה חקירה ביטחונית", שנפתחה עוד קודם להגשת תלונת העותרים. חקירה זו פללה, כך דווח, מגוון פעולות, ומסקנתה היתה כי "לא ניתן לאתר בקרב צה"ל גורמים שמסרו מידע ללא היתר", וכי מדובר במידע שהיה חשוף לעיני רבים. לעומת זאת, "באשר ליתר הפרסומים לגביהם נמצא על ידי גורמי המקצוע האמונים על ביטחון המידע כי אין בהם סוד, לא עלה צורך בהעמקת חקר כאמור".

11. בהתייחס לסעדים שעניינם עריכת חקירות ותחקירים פנימיים בצה"ל, לרבות הקמת מנגנוני בקרה וזהירות שיביאו למניעת הדלפות – נטען כי העותרים 'מתפרצים לדלת פתוחה', שכן "לשם מניעת דליפתם של סודות בטחוניים ננקטים מאמצים רבים" כבר כיום. כך, בצה"ל פועל "מחב"ם, מערך מקצועי [...] שתפקידו למנוע הגעת מידע צבאי מסווג לאויב", ושמפעיל לשם כך "מגוון רחב של כלים"; וכמו כן, אם בכל זאת מזוהות "עבירות

ביטחון מידע, קיימים כלים מתאימים גם לטיפול בעבירות מעין אלה – במישור הביטחוני, במישור הפלילי ובמישור הפיקודי. זאת, כאשר בניגוד לטענות העותרים, המשיבים אינם 'גוררים רגליים' בנושא, אלא בדיוק להפך: "מאז פרצה מלחמת חרבות ברזל נוהלה בשירות הביטחון הכללי שורה של חקירות למול חשד לאירועים בהם נחשפו סודות מדינה. חלק מהחקירות הסתיימו בסיכול או שיבוש ציר העבירה, ובחלק מהמקרים הוגשו כתבי אישום כנגד המעורבים".

12. לצורך תמיכה בטענותיהם באשר לטיפול הנחוש והאפקטיבי שננקט בכל הנוגע לעבירות ביטחון מידע, ביקשו המשיבים "להגיש מסמך חסוי לעיני בית המשפט הנכבד בלבד, וככל הנדרש אף להציג את טענותיהם בדיון חסוי במעמד צד אחד". בהחלטה מיום 19.10.2025, הוריתי על הגשת התייחסות חסויה מטעם המשיבים, וכך אכן נעשה. במגבלות 'מה שעליו לא ניתן לדבר', יכולני לציין כי האמור באותה התייחסות הניח את דעתנו, כי בשונה מהחששות הכבדים שהעלו העותרים – אכן ננקטים מאמצים על-ידי גורמי המשיבים, לטיפול במקרים שבהם ידיעות ביטחוניות חסויות הגיעו לידי מי שאינו מוסמך לכך.

13. בהינתן כלל האמור, ציינו בהחלטה מיום 28.12.2025, כי "משהוחלט – כפי שהודיעונו המשיבים – כי אין מקום להמשיך לבדוק את העניין ויש לגנוז את התלונה, ועל החלטה זו נתונה זכות ערר לפי סעיף 64 [ל'נסד"פ], נראה כי העתירה במתכונתה מוצתה, ואיננה אקטואלית עוד". על כן, ביקשנו את ב"כ העותרים להודיענו "אם נתונה הסכמתם למחיקת העתירה תוך שמירת זכויות וטענות לעתיד לבוא".

14. ביום 16.1.2026, נמסרה התייחסות העותרים להחלטתנו. צוין בה, כי אמנם, לשיטתם, מחיקת העתירה "מעוררת קשיים של ממש ומנוגדת לעקרונות שנקבעו בעבר בנוגע לחשיבות חקירת הדלפות", אך "יחד עם זאת, מבחינה מעשית, לאור עמדתו הלכאורית של ההרכב לפיה 'העתירה במתכונתה הנוכחית מוצתה ואיננה אקטואלית עוד', ולאור החשיבות אותה מייחסים העותרים [...] לטיפול מהיר בחקירת הדלפות, העותרים יסכימו למשיכת העתירה, תוך שמירת הזכויות ביחס לכלל הסעדים". ביום 27.2.2026 הגיבו לכך המשיבים. בתגובה נטען, בהתייחס לבקשת העותרים לשמירת הזכויות ביחס לכלל הסעדים – כי דין הטענות להידחות, וזאת נוכח העמדה שהביעו המשיבים בשלבי ההתדיינות הקודמים.

15. בסיכומו של דבר, משניתנה לכך הסכמת העותרים – אף אם ב'חירוק שיניים' – העתירה נמחקת, תוך שמירת טענות, בהתאם להצעתנו. זאת, מבלי לנקוט כל עמדה לגופם של דברים. אך גם לאחר קביעה זו – לא תמה מלאכתנו, שכן עדיין נדרשת הכרעה בשני עניינים אחרונים: האחד – לגבי מועד ההחלטה בערר; משנהו – שאלת פסיקתן של הוצאות משפט. אעבור לכך.

א. מועד ההחלטה בערר

16. במסגרת הודעתם מיום 16.1.2026, ביקשו העותרים כי "לאור נסיבות התיק", נורה כי "ההחלטה בערר תינתן תוך חודשיים לכל היותר מיום הגשתו". בהחלטתנו מיום 29.1.2026, ביקשנו מן המשיבים כי יתייחסו לעניין זה, ובכלל זאת גם "יבהירו מה הצפי למועד קבלת החלטה בערר, ככל שיוגש". בתגובתם, מיום 27.2.2026, נמנעו המשיבים מלהציג הערכת זמן לגבי הטיפול בערר, שכן לדבריהם, בנקודת הזמן הנוכחית הערכה כאמור היא בבחינת "טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה" (ישעיהו סה, כד); ובלשונם: "בנסיבות שבהן טרם הוגש ערר בעניין ההחלטה [...], וממילא טרם פורטו נימוקיו בפני הגורמים המוסמכים, ישנו קושי אינהרנטי בגיבוש הערכה מקצועית בדבר משך הזמן שיידרש לגורמים הרלוונטיים לטפל בערר". בהמשך לכך, התנגדו המשיבים גם לקציבת מועד להכרעה בערר, מאחר שמשמעות הדבר היא הענקת קדימות לערר העותרים על-פני עררים אחרים, שהוגשו לפניו או שדחופים ממנו.

17. נראה, לא בלי התלבטות, כי אכן יש מקום להורות כי ההחלטה בערר תתקבל ותימסר לעותרים, לכל המאוחר, תוך 90 יום ממועד הגשתו, ובלבד שהערר יוגש עד יום 26.3.2026 (ראו והשוו: בג"ץ 52828-06-25 קסטלמן נ' היועצת המשפטית לממשלה (15.12.2025) (להלן: עניין קסטלמן), וכן שם, החלטה מיום 1.3.2026). זאת, משנמנעו המשיבים מליתן כל הערכה לגבי משך הטיפול בערר, חרף החלטתנו, ועל אף שדומה כי גם טרם הגשת הערר, ההיכרות עם הליך הבדיקה שהתקיים, על היקפו, כמו גם עם טענות העותרים – יכולה היתה לאפשר הערכת זמן מושפלת. כך גם בשים לב לעובדה שחלף בענייננו זמן רב מאוד ממועד ביצוע המעשים – חלק לא מבוטל ממנו במקביל לדיון בעתירה. אכן, קביעה זו עשויה לבוא על חשבונם של עררים אחרים, ולפיכך אינה ניתנת בנקל, אך משמעותה היא שגם לערר אשר בו עסקינן – דחיפות בלתי מבוטלת (לחשיבותה של פעולה מהירה בחקירת הדלפות שבתי ונדרשתי אך לאחרונה, ולכן לא אאריך בכך גם כאן; ראו: בג"ץ 74997-08-25 עמותת בחרנו בחיים! משפחות שכולות ונפגעי פעולות איבה נ' היועצת המשפטית לממשלה, פסקאות 36-37 והאסמכתאות שם (19.1.2026) (להלן: עניין שדה תימן)).

ב. הוצאות משפט

18. עם הסכמתם למחיקת העתירה, טענו העותרים כי קמה הצדקה לפסיקת הוצאות לזכותם. המשיבים, לעומת זאת, התנגדו לכך, בעיקר בטענה שלפיה כבר מראשית הדרך צוין על-ידם כי בעתירה מוקדמת עסקינן, שכן זו הוגשה "כשלושה חודשים בלבד לאחר שהוגשה התלונה מושא העתירה", עוד בטרם התקבלה לגביה "החלטת הגורמים המוסמכים". אף מבלי להידרש לשאלה אם בכל הנוגע לחקירתן של הדלפות, פרק זמן כאמור מהווה תקופת המתנה מספקת טרם הגשת עתירה – בנסיבות העניין לא יוכלו המשיבים להיבנות מן הטענה האמורה. זאת, משעה שנמנעו ממתן מענה לפניות העותרים שהועברו לאחר הגשת התלונה, כך שאלה האחרונים כלל לא יכולים היו לדעת היכן הדברים עומדים ולכלכל צעדיהם בהתאם; בכגון דא, ובהינתן שהעותרים לא נחפזו לעתור מיד לאחר הגשת התלונה והפניות, אין מקום לזקוף לחובתם את הגשת העתירה בשעה שהנושא עוד מונח היה על שולחנם של הגורמים המוסמכים. למעשה, דווקא תגובתם האמורה של המשיבים מלמדת, כי אילו השיבו לפניות העותרים – משאבים לא מבוטלים יכולים היו להיחסך, לכלל הנוגעים בדבר (ראו והשוו: בג"ץ 1317/24 עיריית נתיבות נ' ממשלת ישראל (23.10.2025); בג"ץ 22891-06-25 הסתדרות העובדים הכללית החדשה נ' משרד הבריאות (18.9.2025); בג"ץ 5159/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' השרה לשיוויון חברתי (24.9.2017)).

19. לאותה מסקנה מטים שני שיקולים נוספים. הראשון, עניינו בסמיכות הזמנים הרבה, שתוארה לעיל, בין מועד הדיון שנקבע בעתירה, לבין ההתקדמויות שחלו בטיפול בתלונה – מה שיכול ללמד על הצידוק שבהגשת העתירה, ועל השפעתה על התנהלות המשיבים (ראו והשוו: בג"ץ 5496-11-25 גולן נ' פרקליטות מחוז דרום, פסקאות 2 ו-6 (1.2.2026); בג"ץ 6398/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' שר האוצר, פסקה 5 (15.8.2018); בג"ץ 4573/15 שטבון נ' השר לענייני דתות, פסקה 10 (14.9.2016); להתפתחויות דומות בעתירות קרובות מן העת האחרונה, ראו: עניין קסטלמן; עניין שדה תימן, פסקה 19). השני, נעוץ בפגמים שעליהם הערנו בכל הנוגע לתגובה המקדמית שהוגשה מטעם המשיבים, כמתואר לעיל – עניין שלגביו לא היה בפיהם מענה, במסגרת תגובתם לגבי ההוצאות (ראו והשוו: בג"ץ 1368-04-25 תנועת רגבים נ' שר הביטחון, פסקה 4 (27.11.2025); בג"ץ 4146/95 עיזבון המנוחה לילי דנקר ז"ל נ' מנהל רשות העתיקות, פ"ד נב(4) 774, 815-816 (1998)). מדובר בהתנהלות שקשה להבין כיצד יכולה לעלות בקנה אחד עם החלטתו הנזכרת של השופט כבוב, מיום 22.5.2025, שבגדרה הורה למשיבים להגיש תגובה מקדמית לעתירה, שאינה תחומה לעילות סף

בלבד. משמעותה היא גם, שמידע בעל חשיבות – נעדר מן התגובה המקדמית, כפי שלמדנו מן הבקשה לדחיית מועד הדיון. עסקינן אפוא בהתנהלות שאותה אין לקבל מאף בעל דין; קל וחומר, ממשיבי המדינה. אכן, בעניין דנן התנהלות זו מקבלת ביטוייה במסגרת סוגיית ההוצאות בלבד, אך יתכנו גם תגובות נוספות, חריפות יותר (ראו והשוו: בג"ץ 9037-08-24 הכהן נ' ראש הממשלה, פסקה 1 (4.2.2026); בג"ץ 18225-06-25 גילון נ' ממשלת ישראל, פסקה 1 (1.9.2025)).

20. מאידך גיסא, אין עסקינן במקרה שבו חזרו בהם העותרים מעתירתם, מאחר שקיבלו את הסעד שנתבקש על-ידם; ונוסף על כך, יש מקום לשקול לחובתם גם את צורת התבטאותו הבלתי הולמת של בא-כוחם כלפי גורמי המשיבים (ראו על כך בהחלטתי מיום 24.8.2025) – אף עם שכמותה אין להסכין, היא מזיקה וחותרת תחת היכולת לנהל התדיינות. אשר על כן, בסופו של חשבון, נראה כי יש מקום לפסוק לזכות העותרים הוצאות משפט על הצד הנמוך, בסך של 5,000 ₪.

21. סוף דבר: העתירה – נמחקת בזאת, תוך שמירת זכויות וטענות, ובהתאם לאמור בפסקה 17 לעיל; המשיבים ישאו בהוצאות העותרים, בסך של 5,000 ₪.

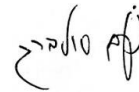
ניתן היום, כ"ז אדר תשפ"ו (16 מרץ 2026).

יעל וילנר
שופטת

דפנה ברק-ארז
שופטת

נעם סולברג
משנה לנשיא